

Andris ZEIBOTS, andristeatra@inbox.lv

izbāzto pulksteņu muzejs

/dialogs divām balsīm/
Muzeja Meiča
Apmeklētājs

Muzeja Meiča

(tērpta sengrieķu togai līdzīgā tērpā, kas turpinas pa visu skatuvi un fonā pārtop aizkaros, viņai kājās koturnām līdzīgi apavi, kas patiesībā ir smilšu pulksteņi. Kad kāju noliek uz purngala vai pēdas, smiltis pārplūst.)

Es lūdzu tos, kam ielās kājas slīd un liftos
iesprūst kājas
uz manu muzeju!
-- jūs arī, cienīts garāmgājēj!
šeit mums ir pagatavots gluži cits kāds laiks
ne tāds, kā ārā... pretīgs... smirdošs... fui!
bet svaigs jo svaigs.
bez tam es esmu ļoti skaista,
-- pēc likuma, šim apstāklim ir aistētiskas dabas ļaudis jāpiesaista—
jo man ir seši pirksti,
konusveida acis
šeit viss ir nepārspējams, nebijis un vērienīgs,
un cerīgs...
tik fantastiski nederīgs, ka beigās kaut kam derīgs...
ja nav uzreiz, ko samaksāt, tad nāciet rīt no rīta
neko jau īpašu es negribu –
tāpat kā vienmēr...
tikai dvēselīti...

Apmeklētājs

(apmulsis, nosalis, apmaldījies, nejauši ienācis muzejā)
gan ārā auksts
gan karuseļi griežas
gan pircēji pa veikaliem
jā, griežas arvien biežāk
un trako luksofors
šķīst uguns vados zibot

iet, paslīd garām tramvajs,
laikam, kaut ko pasludināt gribot,
iet sniega pulkstenis,
te zūd, te atkal rodas
un divas mēslu vaboles uz siltām zemēm dodas...

Muzeja Meiča

(it kā pie sevis, it kā neievērojot Apmeklētāju)

kur tu puteni gāji šonakt viens pats,
pāri apvārsnim decembrī pārvēlās gads?

Apmeklētājs

(pamāj viņai sveicienu, gaida atbildi, nesagaida)

runcim gribas vazāties pa jumtiem

kauties mēnesgaismā un

par mīlu raudāt,

karalis turpretī uztraucas,

ka vienmēr pietrūkst naudas,

es kā redzi esmu pusē karalis,

pa pusei kaķa ādā,

viena acs redz tumsā,

otra zelta atspīdumu rāda...

Muzeja Meiča

(noplānda aizkarus, mainās gaismas, garām slīd laika zīmes)

šo mazo popsa dziesmiņu

bez bailēm un bez riska

kā manas miesas spēlīti,

cik tā ir fantastiska,

es dziedāšu no sevis nost

ap kaklu arī ķeršos

un sākšu tevi visu dzert,

līdz kamēr neatdzeršos...

Apmeklētājs.

Salst domas...

salst kājas... rokas... manas elpa ir ledus... manas atmiņas ledus puķes...

te muzejā ir kluss...

Muzeja Meiča.

(slīd ap viņu, kamēr ietin sava tērpa labirintā).

Mīnotaurš ar savu tauri
aurē visu alu cauri
pārāk šauri?
pārāk šauri...
te ir ļoti, ļoti šauri...
nosauc sevi labirintā
tu pie Mīnotaura rindā!
skaties, kaktā bruņu kaudzē –
ķirzaka
šai zelta šķindā...

Apmeklētājs

fikcionisms, fikcionisms,
mana biogrāfija – lūdzu –
esmu dzimis aizliegtā zonā
Kurzemes pusē ap sešdesmitajiem
svēru es zināmu gramu skaitu
bet tas skaitās slepeni – nedrīkstu izpaust...
mācījos Rīgā, parastā skolā,
bet nebiju ne starp labākajiem,
ne arī ārā metamo galā,
dzīvoju tolaik Pārdaugavā
Mazā Liedaga ielā seši
pirmajā stāvā no sētas puses,
kur logā divas ģerānijas
tad pēc skolas es tiku iesaukts
dziļi slepenā armijas daļā,
vienu reizi apbalvots,
bet vairākas reizes izvarots,
vēl šajā laikā es atplēsu nagu
lielajam īkšķim un dabūju kašķi...
tagad es esmu atgriezies
strādāju iestādē neuzceltā
fiktīvu akmeņu fiktīvā celtnē,
ko fiktīvie celtnieki samūrējuši
paskaidrojums
un fikcionisms:
viss, ko jūs saucat par savas dzīves
citiem cilvēkiem stāstāmo daļu

ir ilūzijas un šķietamība...
tāpēc melojiet anketās visās...

Muzeja Meiča

tu patīc, tu patīc pats savam laikam
un laiks tevi paņem,
kā es tevi tagad
vai jūti?
vai sajūti laika miesu?
nu?...
samelojies man vēl vienu reiz...

Apmeklētājs

kad pilsētas centrā sāk sabiezēt tvans
iet izbāztais pukstens
skan medāļu zvans
un parketa zālē pēc beigtas zivs smaržo
un mūmiju majoriem labi tā garšo
tur fotogrāfs saka:
es palūgšu, smaidiet!
bet stacijā klieudz:
laidiet ārā... laidiet!

Muzeja Meiča

es nelaidīšu, es nelaidīšu,
es jokus dzīšu, bet nelaidīšu,
tu esi iepinies manā tīklā –
neatminamā laika mīklā...

Apmeklētājs

lielā kautuvē ir lielas miesas
es esmu mierīgs – es esmu mierīgs –
es esmu mierīga nokauta miesa
mana labā roka ir smaga
smagā rokā smagais portfelis
arī portfelī ir drusku miesas
tā ir balta papīra miesa
miesai dvēsele ārpusē rakstīta
un to nospiež citas miesas
es to pieslēdzu elektrībai

maigi un mierīgi konvulsē miesa
konveijers strādā punktu pa punktam

uzskrien augšā
uznes papīru

noskrien lejā
nones papīru

es esmu mierīga nokauta miesa...

es esmu absolūti nekustīgs
es esmu absolūti nekustīgs

Muzeja Meiča

pieskaries ar lūpām man
smiltis krīt... dzi, dzi, kā skan:
doma, doma, atmiņā,
atmiņā un pantiņā...
pulkstenim un arī man
pieskaries – un skan...

Apmeklētājs

trādi-rīdi-rallallā –
skaitāmpantiņš gāzmaskā:
ādamam tam, ādamam tam
piemineklis
ie-vai
vai, vai, vai, vai, ievai
piemineklis, piemineklis, piemineklis, piemineklis
ādamam un ievai
ādamam un ievai, jā, ādamam un ievai
piemineklis man lallā
gāzmaskā
un samazgās –
saki jā, saki jā, saki vienmēr tikai: Jā!

Muzeja Meiča.

tu veltīgi centies ironizēt –
padomā labāk kā dvašu vilkt spēt...

Apmeklētājs

sakiet, vai šeit var pieteikties
vai šī ir rinda pie svēteļa stārka?
-- nekādā ziņā, pēc pēdējām ziņām,

mēs šeit stāvam rindā aiz zārka!

Muzeja Meiča

padodies, padodies, kāpēc tad nāci?
ja ne padoties, mazo zēn?
jūti?
ārpusē nav neviena
dzirdi?
tikai atbalsis plēn...

Apmeklētājs

nosirmojis hronists pagrabstāvā
plaušām izdzisušām putekļos
tik biezas mapes... kapi...
kādi vampīri pa nakti ārā kāpj...
hronists norauš asaru: “ak, kādi kadri...”
vecai mūmijai ik rītus pucē pogu,
skatās izdzisušām acīm kaut kur sienā,
it kā logā... nav nekādu logu...

Muzeja Meiča

klusais hronists pulkstenī dzīvo
klusais hronists nedzird nekā
klusais hronists iet tev cauri
kā miglai un neko nejautā
klusais hronists
par tevi visu
par tevi visu, visu... zin...

Apmeklētājs

vara... vara... vara...

dūmi lien gar sliexni
mēness sirēna
un ēna griestos
lūk, viņš raksta kādu papīru
un paceļ acu dobumus
zem formas cepures un...
noskrien
dzīslas smadzenēm trejkārtām it kā dzelonstieples apkārt
vienā krāsā sejas

vara... vara... vara...

dūmu krāsā
asiņainām pēdām aiziet

Muzeja Meiča
biedē, nebiedē
neбайдās laiks
tas tikai tek un tek un izzūd
tu stāvi bezdibeņa malā
tikai smilšu graudu ar purngalu nogrūd
un pamazām sāk zem tevis grūt
pa smilšu graudam
atbalsts zūd...
tu esi parasts,
tu esi nekas –
pat varoņi smilšu sabīstas...

Apmeklētājs
sadisti sasita vadoņa bisti
dziesmas vairs neskanē
optimisti
varbūt mums jābūt
bet varbūt ka citiem
varbūt ap vieniem
vai vienpadsmitiem
varbūt ka šogad
vai varbūt pēc gada
nav vairs vadoņa
nav vairs kas vada...
kur mūsu tēvs
kas par bērniem lai gādā?
neviens neliek ēst...
būs jānomirst badā...

Muzeja Meiča
tu vari kādu kam ir pagātne un nākotne
gan palaizīt, gan pagrauzt...
bet mani nē...
man pieder laika muzejs...

drīksti mani apskaust!

Apmeklētājs

kopējais klozets ar samta čībiņām visi
jau iekšā: labrīt, Dalī!
trīs reizes nobučo modinātāju
rindā no rīta ar dzīslainām acīm sadzīvo
labi smaids līdz sešdesmit gadiem pienaglots
karājas eņģēs sētnieci pameņģē bēniņu
kaktā uz vecumgalu dzer alu uz lenteres braucot
un saucot: labrīt, Dalī!

Muzeja Meiča

tev vēl minūte...

Apmeklētājs

avīzi nepērk nevienam pa kājām līme
uz vēdera kastītē blusas
izzog žurnālu lēkā un
lēkā uz etažeres kājiņām līkām
oliņboliņš tek lāstekām melnām bārdā
kas ieaug klozeta vākā
sitieni sienā rauj minūti divas
trīs jau minūtes tējas tasē
sagrīt sarkanās acis un nogrimst
pārpildīts tramvajs: labrīt, Dalī!

Muzeja Meiča

piecpadsmit sekundes...
piecas... četras... trīs... divas... viena...

labdien.

Priekšgars